

GILLETTE BURGUNDIA — ACTUS 1

Burgundia — Gallia
Actus 1 — Villa Rustica Vitae Alterius

Fabulae numquam eaedem sunt, quia momenta quibus occurrunt numquam eadem sunt. Loca mutantur. Tempora anni mutantur. Homines mutantur. Et cum mulieres vias eorum transeunt, praedictio omne pretium amittit.

Hanc fabulam abhinc aliquantum temporis narravi. Hodie eam iterum maiore vi narrare volo, quasi colloquium mecum ipso — vocatio memoriae, vox quae ianuam temporis pulsare non desinit, me admonens non solum de eo quod fuit, sed fortasse de eo quod adhuc esse possit.

ACTUS 1 — VILLA RUSTICA VITAE ALTERIUS

Viginti annis ante in Burgundiam, in mediam Galliam, profectus eram, in animo habens veterem villam rusticam emere.

Terra erat vini, casei, et illius modestae elegantiae quam Galli ut hereditatem custodiunt. Iam noveram procuratorem praediorum loci qui negotium tractabat. Possessionem ut raram occasionem proposuerat, et condiciones satis allicientes erant ut curiositatem meam moverent.

Numquam venator rerum vili pretio emendarum fui. Res vili pretio emptae inventa humana sunt. Verae occasiones ad providentiam pertinent.

Regio procul a magnis itineribus mercatoriis aberat. Advenae maxime veniebant tempore vindemiae, mensibus Augusto et Septembri, aut ad festa loci quae vina nova celebrabant. Reliquo anno silentium collibus et agris imperabat.

Villa rustica in optimo statu erat. Aliqua conservatione egebat, paucis emendationibus structurae, et officio idoneo in solo pedestri. Nihil admodum difficile.

Procurator tamen festinare videbatur.

Tempestas appropinquabat, explicavit, et suasit ut praedium celeriter equis inspiceremus.

Duodecim hectaria.

Vineae ad horizontem patentes.

Vina rubra.

Vina alba.

Vinum Campaniense.

Lacus parvus ad occidentem.

Ordines acaciarum.

Pacta exstantia de uvis vendendis.

Dum per possessionem equitabamus, rogavi cur domini venderent.

Responsum eius simplex et funestum fuit.

«Uxor mea cancro laborat. Nolo eam reliquos annos huic praedio alligatam degere. Volo eam per orbem terrarum ducere dum adhuc possumus.»

Nihil dixi.

Ad stabula reversus, octo magnificos equos Arabicos iuvenes animadverti.

Pretium totius possessionis rogavi.

Villam rusticam.

Terram.

Vineas.

Stabula.

Equos.

Vir haesitavit.

Paene timere videbatur id dicere.

Deinde dixit.

«Sescenta quinquaginta milia euronummorum.»

Paucis secundis cogitavi.

Postridie notarium convenimus.

Totum solvi.

Nulla hypotheca.

Nulla argentaria.

Nulla pecunia mutuo sumpta.

Dominus praedii in Burgundia factus sum.

Vinitor.

Agricola.

Etiam rusticus.

Et mecum subridens cogitavi omnes qui dixissent me sicut canem scribere tandem professionem mihi aptissimam invenisse.

Ferdinando